

Szigeti Beáta

(16+)

Kialudt lámpa fényénél
hamuszürke arcú testek
lassú mozgása vet árnyékot
a falra, ahogy átszaladnak
a paplanhuzat alatti labirintus
utcákon. És egymáson.

Kódolatlan üzeneteket küldenek
a zsigerek vércöreibe a bőr
tónusain keresztülhatolva:
„szaporábban! szaporábban!”
Feltüzelt vágyba fúló
végtagok takarják el a
bemocskolt pontokat,
ahogy a két test fő
mozgatórugója egyesülve
elveszik egymásban. –
Önmaguk lettek.

Elhaló sóhajok párásította
levegőt szívnek újra és újra
be, majd ki, ahogy a tüdőben
egyenletesre váltakozik a
spirituális világra felcserélt
szoba egyre sötétedő képe.

Fénymondatok százai rajzolódnak
ki a szembogár belső határmezején.
Még néhány lüktető szorítás
és kiszabadul börtönéből
a látható láthatatlan elixír,
amely tintaként ivódik be
a lepedő szövetszálaiba.

Egy utolsót fordul ívelten
a gyenge gerincoszlop, amivel
emelkedésre, majd zuhanásra –
és szemzárak tángulására –
bírija a felső testtakarót.
Meg önmagát.

Karok szorítása lazul és
dől hátra ernyedten.
Kielégültek.

